A közelgő karácsonyi ünnepek mindenkoron felhívása a szeretet azon mondatainál ad kifejezést az Istenbe vetett rendületlen bizalomnak: Elhagyott bár atyám is, anyám is, de felkarolt engem Istenem.

A zsoltáros ama szavait ékesszólóan együttérző részvéttel a mi fájdalomtól sújtottakba vési Kesergő árváik, kiket édes anyjátok halál porával zárva helyezitek a legnagyobb áldást, mely örömteljes napsugárral aranyozza be az ifjúság életét: a szülői otthont. Oh mi keserű volt számotokra atyátok is az apátlan árvaság kenyere, amelyet azonban megédesített a mely otthon …lő anyának kincses szíve, de most, amidőn Isten kifürkészhetetlen akarata szálát metszé el a legerősebb anyának, hogy elhagyottak lettetek épp a mi karolatokban, amikor legnagyobb szükségetek volna megértő szívre s szeretettel ölelő szeretetre, igaz részvéttel fordulunk felétek, s veletek együtt siratjuk a pótolhatatlan veszteséget, mellyel szemben csak az Istenbe vetett bizodalom adhat erőt, hogy ismét ne roskadjatok. Midőn elvesztettétek atyátokat, ki városunknak rendkívül nagy tehetségekkel megáldott kimagasló egyénisége volt, édes anyátok* távozott körünkből, hogy a főváros forgalmában elrejtőzzék az ő nagy gyászával, a sors újabb megpróbáltatásaival, hogy a gyönge nő egyedül megoldandó kérdésnek közt fölnevelve titeket később körünk ismét vissza arra a polcra, amelyet elfoglalt azelőtt, amidőn kitüntetett környezete a társadalomban, amidőn tevékeny szerepet vitt mozgalmainkban, amidőn kéz alatt … kapcsolatainak szeme kellett a szegénynek, most azonban állt mindig a szeplőtlen nevelő nélkülözés előtt. S íme várakozás körünk. Oh mi szomorú várakozás! Úgy tűnik fel előttem, mint a bibliai Noémi, ki a hazájába visszatérő várakozóknak azt mondja megdöbbent ismerőseinek: Ne nevezzetek engem Noéminek, kellemesnek, de nevezzetek keserűségnek, mert elhagyatásom óta mérhetetlen sok fájdalom keserűségét osztotta ki osztályrészül az Isten. Megdöbbent a te sorsod, elköltözött derék asszony, ki oly hősiesen viselted évtized óta az elhagyatott özvegység súlyos gondjait s kit fenntartott a remény, hogy fölnevelheted gyermekeidet, — kár maradt e reménységed is, itt hagytad őket a teljes árvaság örvényében, melynek mélységébe pillantva remegő részvéttel szólok hozzájuk: engedjétek egyedül szívetekbe hatolni a zsoltáros igéjét: Elhagyott bár apánk is, anyánk is, de felkarolt minket az Isten. Aki elhagyottak lettetek a legdrágábbtól, Isten nem hagy el titeket, bízzatok benne, hogy hitben megerősödött szeretettel támogatva egymást válhassatok olyanokká, amilyenekké a társadalom díszévé akart benneteket nevelni anyátok. Ebben a fölemelő bizodalomban intézzük ki felé utolsó búcsúnkat.

* mint a férjétől veszített madár szárnyai alá vette az ő fiókáit is

1915. VIII/23

Id. Sugár Bódogné

Ven/1/054